

DUVARA YAZILAN ŞİİRLER

Mahmut Durkal

Editör

Büşra Şahin

Kapak Tasarımı

Yusuf Anar

Mizanpaj

Neşe Siyamoğlu

ISBN: 978-625-7237-56-7

1. Baskı: Ağustos 2022

Bu eserin bütün hakları saklıdır. Yayınevinden ve yazardan izin almadan kısmen veya tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

Yazardan Direkt – Türkiye

Yazardan Direkt Elektronik İletişim Tanıtım Paz. ve Tic. Ltd. Şti

Altıntepe mah. İstasyon Yolu sok. No: 3/1

Maltepe / İstanbul

Tel: 0216 3011213

Sertifika No:47456

Baskı ve Cilt

VADİ GRAFİK TASARIM VE REKLAM LTD.ŞTİ.

Yenimahalle / ANKARA

DUVARA YAZILAN ŞİİRLER

Kaybolan zamanının içinde kaybolan duygular, kaybolan sevgiler ve unutilan insanlar vardı.

İhsan Bey tarafından her şey unutulmuştu...

Doğan güneş, yağan yağmur, akan gözyaşı, demiri bile eritecek sevgi, verilen emekler... Unutulanlardan sonra İhsan Bey'den genç adama sadece korku, acı, ihanet ve gözyaşı miras kalmıştı.

Ahmet Ali'nin pek çok fedakârlık yaparak; canını, yüreğini, geleceğini, ailesinin umutlarını ortaya koyarak İhsan Bey ile çıktığı bu amansız yolda İhsan Bey, onu yolun başında yapayalnız ve çaresiz bir hâlde bırakmıştı. Yol bilmez, yola gidemez, çaresizlikler içinde hem de...

Onlarca sözün ardından çiğnenmiş sözler ve büyük yalanlar içinde; büyük bir borç, büyük bir hayal kırıklığı, hiçbir tecrübesi ve bilgisi olmadığı uzun bir yol geriye kalmıştı. İşte öyle bir yolun sonunda, bir köy yolunda, bütün cesaretini toplayarak, onurunu hiçe sayıp, gözündeki yaşa aldırmaz etmeden onu ölüme terk eden İhsan Bey'i çaresizce yardım istemek için son bir defa daha aramıştı genç adam. Telefon uzun uzun çaldı ama hiç kimse açmadı. Telefondan ibaret bir hayat yaşayan, yabancı veya gereksiz telefonları anında açan ve telefonla konuşurken kendini dünyanın merkezinde sanıp bununla hava atan İhsan Bey, bu telefonu bilerek cevaplamadı. Genç adam tekrar aradı, telefon bu sefer meşgul çaldı. İhsan Bey'in menfaatlerinin bittiği yerde nefreti başlıyordu ve bu büyük nefret ile yaşıyordu.

İhsan Bey'in nefreti gözünü karartmış, aklını saf dışı bırakmıştı: Gelen telefonun ne kadar önemli olduğunu göz ardı edecek kadar.

Aradan saatler geçmişti ki İhsan Bey'den gelen bir telefon... Utanç verici birkaç dakikalık bu telefon görüşmesi hemen son bulmuştu. Nefretin, ihanetin, yalanın, aldatmanın, sadece kendini düşünen muazzam bir bencilliğin rengiydi İhsan Bey'in ses tonu... Genç adam o kadar pişman oldu ki onu aradığına, âdeta dünya başına yıkılmıştı. Çok utanmış ve çok gücenmişti, dakikalarca öylece yerinde kalakaldı.

Genç adamın soluğundan zorla çıkan acı içindeki sesine, sözlerine İhsan Bey en ufak bir merhamet bile göstermemişti. O telefon görüşmesinden sonra günlerce, aylarca genç adamı aramamış ve geride bıraktığı yıkımı görmezden gelip bütün yardım taleplerine sırt çevirmişti. Bir dakika olsun ona zaman ayırmamıştı. Genç adamın ne hâlde olduğunu görmek istemiyor, onun sesini bile duymak istemiyordu. Onu âdeta ölüme terk etmişti.

Hâlbuki İhsan Bey'in uzun uzun boş vakti vardı: Yabancı uyruklu insanlarla, hem de hiç bilmediği bir dilde mesajlaşarak bedence konuşacak kadar veya susup bakışacak kadar; daha önceden çalıştığı cezaevlerinde, şantiyelerde bulunan aşçılarla aynı dili konuştukları hâlde anlaşılmayacak kadar; başka şehirde bulunan, hiç ama hiç tanımadığı ve belki de hiçbir zaman tanışmayacağı adamlarla ve kadınlarla uzun uzun sohbetler edip onlara zaman ayıracak kadar boş vakti vardı. Arayışları vardı. Telefonda tanıştığı adamların hediyelerini kabul edip, bulunduğu şehri bırakıp, işinden izin alıp onların şehrine gidecek kadar boş vakti vardı. Bütün bunların dışında asıl tehlikeli olan şey ise;

İhsan Bey'in mutlu olmasına ve sağlıklı yaşamasına dayanamayıp bencilce onun hayatına müdahale eden, onu kontrol altında tutmak için ona para veya borç veren, onun hayatını gözetleyen, İhsan Bey'in aldığı hiçbir karara saygı duymayan, ona para ve borç verdikleri için ondan hesap sorabilme cüretini gösteren ve hiç kimse tarafından hiç sevilmemiş, sevmenin nasıl bir şey olduğunu ömürleri boyunca idrak edememiş, sadece ve sadece içindeki kötülükleri, karanlığı var etme mücadelesi gösteren ve bunu bir yaşama biçimi sayan Mürit Celal'e ve o kadına bile uzun uzun zaman ayıracak kadar boş vakitleri vardı. Ona zarar verenlere, onu bataklığa geri döndürenlere, özgürlüğünü kısıtlayanlara, yaşamına kastedenlere boyun eğecek kadar boş vakti vardı.

Kirli çıkarlar üzerine kurulmuş bir alt-üst ilişkisinin adı; yeri geldiğinde terapi yeri geldiğinde saygı oluyordu. Ama İhsan Bey'in ve ilişki kurduğu kişilerin anlayamadığı şey; saygı denilen olgunun, menfaatlere göre seçilmiş kişilere duyulan şey olmadığı; hele ki bunun adının “sevgi” hiç olmadığıydı. Her insanın her insana karşı sorumluluğu vardı; tıpkı her canlının her canlıya olduğu gibi.

Ezilenin ezene karşı duyduğu korku ile karışık saygının, ezilenin kalbinde ve ruhunda en ufak bir değeri yoktu. İhsan Bey'in bu insanlara isteyerek veya istemeyerek ayırdığı zaman, boş geçen bir zamandı. Bunun için ruhu, duyguları, vicdanı, merha-

meti, saygısı, sevgisi; onu yaşatacak her şey her zaman kayıptı ve bu yüzden her daim zor durumdaydı.

İhsan Bey için hayat; mecburiyetlerin getirdiği kadar küçük, mecburi olmayanların götürdüğü kadar kocaman bir döngüden ibaret alışverişi artık.

Yaşamak; bu döngünün içinde kalanlar için anlamını yitirmiş, döngünün dışında kalanlar içinse acılarla dolu geçmişti. Dünya siyah beyazdı. Renkler kaybolmuş, sesler kaybolmuş, sevgiler kaybolmuş, ruhlar kaybolmuş, akıl ve mantık yitirilmişti artık.

İhsan Bey için kaybolan zamanın içinde kötülükler yapmak, kaçınılmaz bir sondu. Kurban edilen iyilikler, iyi insanlar ve daha nice güzellikler...
